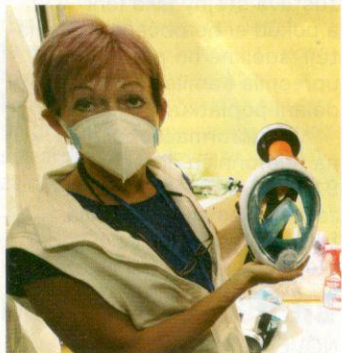

ZE SRDCE DĚKUJEME

Covidová jednotka: sestry a lékaři v první linii

Máme za sebou tři jarní měsíce jindy označované jako nejkrásnější v roce. Letos je však obcházel strach. Strach z nevyzpytatelnosti koronaviru, z neviditelného nepřítele. Nikoliv však o sebe, ale o druhé. Jak ostatně říkali i zdravotníci, kteří dobrovolně nastoupili 30. března pečovat o nakažené na covidovou stanicí litoměřické nemocnice vedené staniční sestrou Stanislavou Rousovou a lékařem Petrem Podrapským, a krátce poté i na přílehlé pracoviště určené pro hospitalizované pacienty čekající na výsledek testu na COVID-19. Tzv. triážní pracoviště vedla staniční sestra Dana Titěrová a lékařka Martina Kalová.

V první fázi, tedy v březnu, byli nakažení lidé z Litoměřicka převáženi do Masarykovy nemocnice. Litoměřická nemocnice v běžném režimu infekční oddělení neměla, nicméně hned na počátku epidemie aktivovala a aktualizovala pandemický plán a na vznik covidové stanice se intenzivně chystala. Její vedení totiž předpokládalo, že bude potřeba.

Krizová koordinátorka Jana Petržilková s respirátorem nejvyšší kvality. Foto Karel Pech

Proč v prostoru interny?

„Důvodem je poloha, možnost samostatného vchodu do pavilonu, včetně příjezdu sanit, možnost zřídit v blízkosti stanice rentgenové pracoviště a vyčlenit pro těžší případy i pracoviště JLP. Dále možnost úplného uzavření okolních prostor pro jakýkoli pohyb pacientů a personálu, kromě speciálně určeného,“ vysvětlil předseda představenstva nemocnice Radek Lončák.

„Prvního pacienta jsme přijali na konci března,“ vzpomíná Eva Bendová, vrchní sestra interního oddělení, která spolu s týmem a staničními sestrami v části interního pavilonu realizovala vybudování obou stanic pro

Péče o seniorku s prokázanou nákazou.

Foto: Karel Pech

nemocné koronavirem. Právě Eva Bendová společně s manažerkou pro nelékařské zdravotnické obory Lenkou Kalábovou přivítala poslední dubnový den mě a dva kolegy, aby nás covidovou jednotkou provedla a přiblížila práci zdravotníků. Pochopitelně za použití všech ochranných pomůcek a dodržení přísných hygienických opatření.

Personál potřeboval bezpečné zázemí, i pro chvíle odpočinku

Nejprve společně kráčíme do první části stanice, fungující jako sesterna a pracovní lékařka. „Připravujeme zde pomůcky, vedeme zdravotnickou dokumentaci, ale i odpočíváme. S druhou částí, kde jsou hospitalizováni pacienti, komunikujeme pouze bezdrátovými telefony,“ vysvětluje staniční sestra Stanislava Rousová, zatímco krizová koordinátorka Jana Petržilková kontroluje správné nasazení brýlí připomínajících ty potápěčské, lepicí páskou utěšňuje mezeru mezi nimi a ochranným oblekem. Stejně postupuje i v místě, kde končí návleky a rukavice. V infekčním prostředí nesmí být vidět milimetr kůže. Respirátor nejvyšší kvality je v tomto případě samozřejmostí. Právě Jana Petržilková je na tyto situace speciálně školená. Sama působí jako aktivní záloha pro Centrum biologické ochrany Těchonín. Patřila mezi zaměstnance nemocnice, kteří pomáhali rozjíždět i testovací středisko na Zahradě Čech.

Péče o nakažené byla fyzicky i psychicky náročná

Ve speciálním obleku vydrží sestry maximálně tři hodiny, poté jsou střídány. „Nemůžeme se napít, dojít na toaletu, ani vysmr-

kat. Již dopředu tomu musíme přizpůsobit svůj biorytmus, takže před nástupem si raději nedáme ani kafe,“ říká všeobecná sestra Andrea Budilová, která na oddělení pracuje jako koordinátorka ošetřovatelské péče s všeobecnou sestrou Hanou Melmuka.

Právě ona nás po důkladné kontrole ochranného obleku provází druhou částí covidové stanice, kde jsou umístěni nakažení lidé. Je čas oběda. Jedna ze sester pomáhá s jídlem a pitím zde hospitalizované seniorky. Vesměs zde leží pacienti vyššího věku s potvrzeným onemocněním COVID-19. Většina z nich má řadu závažných chronických onemocnění, včetně onkologických. Nejmladší pacient je ročník 1985. Průměrná doba hospitalizace činí dva týdny. Do ústecké nemocnice jsou překládáni jen ti v závažnějším stavu, připojení na umělou plicní ventilaci.

Dekontaminační proces byl nezbytností

Před opuštěním části pro pacienty projde každý pracovník předepsaným dekontaminačním procesem ve speciálně vyčleněné místnosti, teprve poté může přejít do tzv. „čisté“ části. Nikdo z tohoto oddělení, tj. ani z jedné části, neopustí po celou službu pracoviště, tedy nechodí po chodbách, nejezdí výtahy a ani nechodí do jídelny zaměstnanců. Zajištění úklidu a údržby rovněž probíhá pouze s použitím ochranných pomůcek s daným stupněm ochrany, kdy opuštění stanice je vždy možné až po předepsané dekontaminaci v určených prostorách, které jsou v části východu ze stanice. Nemůže se tak stát, že by kdokoliv opustil stanici v obleku, ve kterém se pohyboval mezi zde

hospitalizovanými pacienty, a šířil tak nákazu.

Legrace musí být, ale ne vždy bylo do smíchu

Je 30. duben, den, kdy se obvykle pálí čarodějnice. Dnes to však nouzový stav neumožňuje. Sestřičky se alespoň navzájem obdarovaly ochranným štítem, na kterém jsou namalované tváře čarodějnic. „Musí být i legrace a dobrá nálada. Jinak bychom to nevládali s takovým nadhledem. Jsme tady perfektní parta, každý si plní své povinnosti a všichni pracují s maximálním úsilím. Moc si práce každého z týmu vážím,“ říká naprosto vážně Eva Bendová. V očích jedné ze sester se však zalesknou slzy. Dnes se dozvěděla, že její dcera žijící v Anglii má pozitivní test na koronavirus. „Víte, o sebe se člověk nebojí, je to naše práce, ale bojíme se o ostatní,“ říká a myslí přitom na svou nemocnou dceru.

Nikdo z personálu covidové stanice nebyl nakažen

Personál z několika oddělení nemocnice nastoupil dobrovolně na covidovou stanicí s celkem 28 lůžky a na triážní jednotku s 8 lůžky i přesto, že v zahraničí se při výkonu profese nakazily koronavirem desítky zdravotníků. Vedlo k tomu odhodlání a touha přispět svým dílem ke zdárnému zvládnutí pandemie. To, že se v ČR černé scénáře nakonec nenaplnily, nesnižuje odvalu a fakt, že se tito lidé statečně postavili do první linie. „Během velmi krátké doby vznikly dva nové týmy zdravotníků, lékařů i nelékařů, kteří se rychle seřadili a díky své disciplinovanosti fungovali velmi profesionálně. Jsem na ně právem pyšná,“ neskrývala upřímnou radost vrchní sestra Eva Bendová. Když nás, novináře, utěšovali do ochranných obleků, naprosto jsme v jejich profesionalitu věřili. Svědčí o ní i fakt, že za celou dobu existence covidové stanice a triážního pracoviště nikdo z personálu nebyl nakažen. „Je to týmová práce, všemi odborně perfektně zvládnutá, postavená na důvěře. Nikdo v tom není sám. Každý má při práci svého buddyho – kamaráda, který ho jistí, stejně jako to mají potápěči. I oni musí věřit jeden druhému,“ slovně uzavřela naši návštěvu Eva Bendová.

Všem chceme velmi poděkovat. Z hloubi duše a od srdce. Eva Břeňová